

kteří nepodepsali, měli býti posuzováni i nadále podle pensijních stanov dosavadní své kmenové dráhy. Vyhrazené započtení doby členství v dřívějším fondu má význam jen při určení celkové doby členství, že totiž jest dobu členství v dřívějším fondu započísti jako by byla absolvována členstvím ve fondu státních drah. Jiné právní účinky s touto výhradou spojovati nelze, zejména nelze hodnotiti tuto dobu podle dřívějších stanov při určení celkové služby žalobce jako strojvůdce při stroji. Dovolání mylně dovozuje z výhrady započtení doby členství v dřívějším pensijním fondu ztrávené ve spojení s ustanovenou dobou přestupu (1. lednem 1919), že prý při úpravě zaopatřovacích požitků žalobcových po jeho přestupu do fondu čsl. státních drah, mělo býti použito ustanovení stanov pensijního fondu severní dráhy Ferdinandovy, pokud jde o jeho služební dobu před 1. lednem 1919. Vždyť ode dne přestupu do pensijního fondu státních drah nabyt žalobce již na základě opčního prohlášení ze dne 13. listopadu 1918 právního nároku, by byl v tomto fondu posuzován tak, jako by byl hned od původu jeho členem, a to již od doby, kdy získal členství v pensijním fondu severní dráhy Ferdinandovy, což se podle zjištění prvního soudu z nesporného přednesu stran stalo dnem 1. ledna 1905. Dovolání marně se pokouší dáti doslovu opčního prohlášení žalobcova jiný výklad, že prý žalobce měl z důvodu členství ve fondu sev. dráhy Ferdinandovy jen nárok na započtení doby členství v tomto fondu podle jeho předpisů. Dovolání nelze ani přisvědčiti, pokud opírá své vývody o zprávu státně zřízeného výboru Národního shromáždění (tisk. čís. 2027 z roku 1919), neboť význam slov »střední cesta«, — na něž klade dovolání zvláštní důraz pro své právní vývody — jest v dovolávaném odst. 13 článku VI. zprávy jinak vysvětlen, totiž v ten smysl, že zaměstnanci budou posuzováni výhradně jen podle pensijních stanov státních drah a tím získávají i různé výhody s tím spojené (srov. odst. 18 článku VI.), ale že se naproti tomu vzdají všech výhrad, které dříve činili z některých jim příznivějších předpisů dosavadního pensijního statutu, což bylo dále ještě zřetelněji vysloveno v poslední větě odstavce 13. článku VI. zprávy. Posuzuje-li se článek VI. zprávy v celé souvislosti a nevytrhují-li se z něho libovolně jen některé věty, jak činí dovolání, odvozujíc z nich i nesprávné právní závěry, nemůže dovolatel z něho nic vytěžit pro svůj právní názor, že při hodnocení služby žalobcovy, t. j. při posuzování jeho služebních let, ztrávených ve službě strojvůdce při stroji, bylo v době pokud byl členem pensijního fondu severní dráhy Ferdinandovy, použití stanov tohoto pensijního fondu. Ježto žalovaný čsl. stát. již v žalobní odpovědi uznal za správný výpočet žalobcův za předpokladu, že by u něho při úpravě pensijních požitků bylo použito jen předpisů stanov pensijního fondu čsl. státních drah i že by jeho pense činila 100% pensijní základny, t. j. 22.200 Kč, jest opodstatněn žalobní nárok na doplatek pense tak, jak byl žalobci nižšími soudy přiřčen, a dovolání nemohlo míti úspěch.

Čís. 12227.

Žalobu podle § 61 knih. zák. jest vyřídití pořadem práva, i když se jí napadá exekučně zřízené zástavní právo.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1932, R I 1045/32.)

Žalobu o výmaz zástavního práva pro vykonatelnou pohledávku soud první stolice odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva a uložil prvému soudu, by nepřihlížeje k uplatněnému důvodu odmítnutí, o žalobě rozhodl. Důvody: První soud odmítl žalobu, shledávaje správnou námitku strany žalované, že věc nepatří na pořad práva. Rozhodnutí své odůvodňuje tím, že se vklad práva zástavního, o který jde, stal exekučně. Žádá-li nyní žalobkyně výmaz tohoto zástavního práva, neobsahuje prý tato žádost nic jiného, než žádost o zrušení exekuce ve smyslu § 39 čís. 1 ex. ř. Jsou-li správné žalobní údaje, měla prý žalobkyně nejprve odporovati žalobou exekučnímu titulu a potom na základě rozsudku navrhnouti u exekučního soudu zrušení exekuce. Jelikož žádost neměla býti uplatňována žalobou, nýbrž návrhem, bylo prý žalobu odmítnouti pro nepřípustnost pořadu práva. Právem cítí se žalobkyně stíženou tímto rozhodnutím. Žaloba je podle svého obsahu a žádání žalobou ve smyslu § 61 knih. zák., žalobou o výmaz vkladu z důvodu neplatnosti a tím o znovuzřízení dřívějšího knihovního stavu. Žalobu takovou připouští zákon bez rozdílu, zda ke vkladu došlo dobrovolně, či exekučně. Správně uvádí stěžovatelka, že je možné, že má i jiné cesty, by se domohla odstranění knihovního zápisu porušujícího její knihovní práva, o němž tvrdí, že došlo k němu paděláním jejích podpisů, okolnost ta že však nemůže býti na překážku, by si ne zvolila způsob, jenž se jí zdá nejvhodnější, při čemž poukazuje k tomu, že cestou jí zvolenou dosáhla poznámky spornosti, jež může míti značný význam, kdyby žalovaná svá práva přenesla na třetí osobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde zatím jen o otázku přípustnosti pořadu práva, na kterou právem rekursní soud odpověděl kladně. I podle obsahu žaloby a jejího žádání i připojeného návrhu na poznamenání žaloby podle § 61 knih. zák., i podle obsahu rekursu má žalobkyně na mysli žalobu ve smyslu § 61 knih. zák., kterou jest vyříditi pořadem práva. Námitka žalované, že jde o exekuční zřízení zástavního práva, dotýká se již věcné stránky a věcné přípustnosti této žaloby a proto se jí nelze zabývati v tomto období řízení, kde se řeší jen otázka přípustnosti pořadu práva vůbec. Pořad práva nevylučuje ani to, že by rozsudek žalobě vyhovující důsledně vedl k zastavení exekuce podle § 39 a násl. ex. ř. k případnému návrhu žalobkyně, protože takový návrh podle § 39 ex. ř. předpokládá právě dřívější projednání a řešení sporných otázek pořadem práva. Měla-li žalobkyně i jiné prostředky k tomu, by se domohla toho, co požaduje v této žalobě, je v tomto období řízení zatím nerozhodné.

Čís. 12228.

Propadná lhůta § 1097 obč. zák. neplatí, učinil-li nájemce náklad na předmět nájmu nejen ve prospěch pronajímatelův, nýbrž i ve prospěch svůj vlastní, a požádal-li nadto pronájemce o přivolení, ba jednal-li dokonce v dorozumění s pronajímatelem a mělo-li se nájemci dostati úplaty tím, že se mu měl náklad amortisovati.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1932, Rv I 606/31.)